

Július a fák alatt

Szélcsönd. Egy-egy levél röpköd riadtan.
Nyakamra meggylé fröccsen, olyan, mint a vér.
Itt-ott kaszák villannak távolról ide,
az idő áll s tespedten vár a dél,
forró, hízelgő, nyári szőke dél...

A tanya úgy áll, mintegy alvó lélek,
rozzant ajtaján titokból van lakat.
Nehéz percek, a lélekzet is eláll,
de tán örökké tart a pillanat,
megállt az idő és áll a pillanat.

Csak én érzem, hogy fák alatt az árnyék
ki tudja, hány ezer éve zizeg!
S hogy hány ezer éve ül alatta a
kasza népe, — jaj, ezt ki mondja meg,
a csönd a gyilkos, — jaj, ki érti még?!

Hangot torzít a rettentő merészség
és torkomon akad egy meggyfalat...
a gyilkos csöndet nem lehet legyőzni,
csak fáj a róna itt a fák alatt,
magambaveszve, itt a fák alatt.